

CHƯƠNG THỨ MƯỜI CHÍN

HY VỌNG CHẴNG ĐI LẠI TRỞ VỀ

Lục Tiểu Phụng cũng cười . Chàng nhất định bắt bọn trẻ chuẩn bị hát bài " Tư Không kia vốn quý thành tinh ..." .

Ngờ đâu bọn chúng lại vỗ tay hát vang :

Tiểu Phụng nhưng không phải phụng hoàng

Bộ hung tối hoắc lại ngang tàng

Chuyên nghề xức phẩm chui trong lỗ

Xức phấn rồi bay dọa xóm làng .

Lục Tiểu Phụng lẩm bẩm :

- Bài hát gì mà lại khỉ thế .

Chàng vừa nực cười vừa tức mình nhưng chàng quên rằng từ cú bài hát so với bài chàng đặt ra lúc trước cho trẻ con hát còn cao minh hơn .

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng đã biết bài hát này do ai đặt ra . Hiển nhiên Tư Không Trích Tinh vừa qua đây .

Lục Tiểu Phụng phải khó nhọc mới bảo được bọn trẻ dừng tiếng hát rồi chàng hỏi :

- Lão già bạc đầu mới đến đây phải không ?

Bọn trẻ gật đầu tranh nhau đáp :

- Bài ca này của lão công công đó dạy chúng cháu hát . Lão công công còn bảo đại thúc rất thích nghe . Nếu chúng cháu hát thật hay , thật vang là thế nào đại thúc cũng mua kẹo cho ăn .

Lục Tiểu Phụng tức muốn bể bụng , định thóa mạ một hồi . Khi nào lại mua kẹo thưởng cho những kẻ hát chửi bới mình ?

Bọn trẻ giương cặp mắt thao láo nhìn chàng không thấy trả lời . Chúng chớp mắt mấy cái hỏi :

- Chúng cháu hát có hay không ?

Lục Tiểu Phụng đành gật đầu đáp :

- Hay ! Hay lắm ! Hay tuyệt !

Bọn trẻ hỏi :

- Vậy đại thúc có mua kẹo cho chúng cháu ăn không ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

- Có chứ . Dĩ nhiên ta mua kẹo cho .

ở đời chẳng mấy ai chịu làm việc tử tế này nhưng Lục Tiểu Phụng vẫn làm mãi . Khi nào chàng lại để cho bọn trẻ con ngây thơ phải thất vọng ?

Quả nhiên chàng chạy đi mua kẹo mà mua thật nhiều đem về .

Bọn trẻ con vỗ tay hoan hô khiến lòng chàng cũng thấy ngon ngọt , ngon ngọt hơn cả ăn ba trăm tám chục cân kẹo vào bụng .

Bọn trẻ kéo chàng hoan hô nói :

- Lão công nói đúng thiệt ! Quả nhiên đại thúc là một đại hảo nhân .

Lục Tiểu Phụng làm kỳ hỏi :

- Lão bảo ta là hảo nhân ư ?

Bọn trẻ đáp :

- Lão công công còn bảo đại thúc hồi còn nhỏ tuổi rất ngoan ngoãn .

Lục Tiểu Phụng lấy làm quái dị hỏi :

- Sao lão biết ta hồi nhỏ ngoan hay không ngoan ?

Bọn trẻ nít đáp :

- Lão công công chiếu cố cho đại thúc từ nhỏ cho đến lớn , lại bồng đại thúc , dĩ nhiên lão hiểu lắm .

Lục Tiểu Phụng tức giận ngứa răng ngứa lợi , hận mình chẳng thể cột cổ lòi con khi thành tinh lòi về lấy roi tre mà đập vào xác cho hả lòng .

Bọn trẻ lại nói :

- Lão công công vừa rồi còn ở đây . Đại thúc chỉ đến sớm một bước là gặp lão rồi .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Bây giờ lão đi đâu ?

Bọn trẻ đáp :

- Lão bay rồi mà bay cao , thật là cao . Đại thúc có bay cao bằng lão công công được không .

Lục Tiểu Phụng vỗ áo nói :

- Ta cũng không biết nữa . Bây giờ các người thử coi xem ta bay cao hay lão bay cao ?

Tư Không Trích Tinh không còn ở đây , chàng cũng chuẩn bị bay đi cho rồi .

Dè đâu bọn trẻ lại tranh nhau nói :

- Đại thúc khoan rồi hãy bay đi . Chúng cháu còn một điều quên chưa nói :

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Điều chi ?

Bọn trẻ đáp :

- Lão công công lưu lại cái bọc nhỏ . Đại thúc đã cho chúng cháu ăn kẹo , lão công

công bảo chúng cháu giao cái bọc đó cho đại thúc . Nếu đại thúc không mời kẹo thì lão dặn đem cái bọc nhỏ đó liệng xuống suối .

Thằng nhỏ mau lẹ nhất liền chạy về tiệm thuốc lấy cái bọc nhỏ ra .

Lục Tiểu Phụng chẳng khi nào ngờ tới trong lại có hai tấm băng đoạn . Băng đoạn dưới bóng tịch dương biến thành màu hồng .

Ngoài hai tấm băng đoạn còn một tờ giấy viết mấy dòng chữ nguệch ngoạc :

" Lấy cấp một tấm , trả lại thành hai . Ta là con khỉ thành tinh thì ngươi là con bọ hung . Ngươi đánh nát mình ta thì ta cho ngươi xực phân "

Lục Tiểu Phụng bật cười . Chàng cười ngất , tự nói để mình nghe :

- Thằng lỏi này quả nhiên không chịu hua ai . Nhưng gã đánh vấp băng đoạn chạy đi sao lại đem đến trả ? Còn một tấm nữa gã lấy ở đâu ra ?

Mấy vấn đề này Lục Tiểu Phụng chỉ nói qua rồi bỏ đi không nghĩ tới nữa . Chàng đã tưởng đi nát để giấy cũng không tìm được băng đoạn , dè đâu chàng chẳng mất chút công sức nào , băng đoạn đã vào trong tay .

Trong lòng chàng lúc này rất cao hứng hơn cả bọn trẻ được ăn kẹo .

Chàng hỏi :

- Các người coi xem ta bay cao hay là lão già kia bay cao ?

Chàng cười rộ tung mình lên không lộn đi ba vòng lướt trên nóc nhà .

Bọn trẻ nít đứng dưới vỗ tay hoan hô :

- Đại thúc bay cao lắm ! Cao hơn cả lão công công !

Bọn trẻ sáng mắt mau miệng đã nói là không sai .

Lục Tiểu Phụng trong lòng khan khoái , cảm thấy người nhẹ bẫng như mọc cánh và muốn bay lên tận cung trăng .

Vùng trăng tỏ chưa mọc mà bóng tịch dương đã mất dần .

Bóng tịch dương đã lặn về tây , sắc đêm sắp tới .

Lục Tiểu Phụng lại theo ngõ hẻm trở về Hợp Phương Trai . Trong cửa sổ đã có ánh đèn sáng .

ánh đèn dịu hòa mà yên tĩnh . Cửa sổ mở rộng . Từ trong bụi hoa ở phía xa xa nhìn lại đã thấy Tôn Tú Chân và Âu Dương Tình .

Cả hai nàng đều là nữ nhân xinh đẹp phi thường . Dưới ánh đèn hai nàng càng đẹp lộng lẫy . Nhưng khi nhìn kỹ lại thấy nét mặt lộ vẻ bi thương không bút nào tả xiết . Nỗi bi thương của hai nàng khiến cho ánh đèn cũng biến thành thê lương .

Lục Tiểu Phụng tự hỏi :

- Tây Môn Xuy Tuyết đi rồi chẳng ?

Dĩ nhiên y đi rồi . Trong nhà chỉ còn ngọn thê đăng bầu bạn với hai nàng .

Cửa vào cũng chỉ khép hờ . Lục Tiểu Phụng quên cả gõ cửa . Tâm sự chàng rất trầm trọng .

- Tây Môn Xuy Tuyết đi từ lúc nào ?

Lục Tiểu Phụng muốn hỏi nhưng rồi không hỏi . Chàng không dám hỏi mà cũng không nỡ hỏi .

Trên bàn đặt ba cái chung không , một hồ rượu . Chàng tự rót cho mình một chung , từ từ nhấp hết rồi lại rót chung nữa . Chung sau chàng uống lẹ hơn .

Tôn Tú Chân bỗng lên tiếng :

- Y đi rồi .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ đã biết .

Tôn Tú Chân lại nói :

- Y bảo đi trước một chút ra ngoài thành rồi mới tiến vào để người ta tưởng y trước chưa ở kinh thành .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ cũng biết thế .

Tôn Tú Chân lại nói :

- Y hy vọng công tử đến sớm vì y không có bạn nào khác .

Lục Tiểu Phụng không nói nên lời .

Tôn Tú Chân cũng không nói gì nữa . Nàng ngoảnh đầu nhìn ra ngoài ngung thần ngắm bên ngoài cửa sổ .

Đêm này khuya vầng trăng càng lên cao , gió cũng dần dần lạnh hơn .

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu , Tôn Tú Chân khẽ cất tiếng :

- Bóng tịch dương bữa nay rất đẹp , đẹp hơn ngày thường nhưng lại qua rất mau .

Nàng nhắm mắt lại , giọt châu nhỏ xuống . Lại một lúc lâu nàng mới hỏi :

- Sao những việc tốt đẹp lại cực kỳ ngắn ngủi , không chịu lưu lại ở nhân gian trong khoảng khắc ?

Không hiểu câu này nàng hỏi trời xanh hay hỏi Lục Tiểu Phụng ?

Lục Tiểu Phụng không biết đáp thế nào . Thực ra vấn đề này chẳng ai trả lời được .

Chàng uống chung rượu nữa rồi gượng cười nói :

- Tại hạ cũng đi thôi và nhất định đưa y về .

Chàng cũng không dám nói thêm gì nữa mà cũng không dám ghé thăm Âu Dương Tình .

Chàng thừa một tấm băng đoanh trước đã định đưa cho Âu Dương Tình để nàng cũng đi coi trận quyết chiến trăm năm khó gặp một lần . Nhưng hiện giờ chàng không nhắc

tới vụ này nữa .

Chàng biết Âu Dương Tình nhất định ở lại bầu bạn với Tôn Tú Chân . Chàng cũng hiểu tâm tình Tôn Tú Chân nóng nảy , khiếp sợ , bi thương , không lời nào có thể hình dung được .

Cái hy vọng duy nhất của chàng lúc này là đưa được Tây Môn Xuy Tuyết trở về thực sự .

Lục Tiểu Phụng chuẩn bị ra đi rồi thì Âu Dương Tình đột nhiên kéo tay chàng lại . Chàng quay đầu nhìn nàng thấy trong khóe mắt cũng có ngấn lệ . Dù là chàng ngốc cũng nhận ra mối tình quyến luyến của nàng .

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng ngó thấy rồi nhưng tựa hồ chàng không tin ở mắt mình .

Âu Dương Tình lúc này không còn là Âu Dương Tình mặt lạnh như tiền lúc trước .

Tại sao nàng biến đổi một cách đột ngột ?

Đến bây giờ Lục Tiểu Phụng mới hiểu lòng nữ nhân , thật là đáng thương .

May mà chàng hiểu được một thiếu nữ thật sự chán ghét nam nhân thì chẳng bao giờ nhìn chàng bằng khóe mắt này , nhất là không bao giờ kéo tay chàng .

Bàn tay nàng lạnh ngắt mà nắm thật chặt chẽ .

Âu Dương Tình cũng đến bây giờ mới hiểu lòng dạ người đàn bà khi mất chàng trai thân ái đau khổ thế nào .

Hai người ngơ ngẩn nhìn nhau hồi lâu , Âu Dương Tình mới khẽ cất tiếng hỏi :

- Công tử cũng trở về chứ ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ nhất định trở về .

Âu Dương Tình lại hỏi :

- Nhất định ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nhất định .

Âu Dương Tình cúi đầu xuống , từ từ buông tay Lục Tiểu Phụng ra nói :

- Thiếp đợi chàng .

Chàng trai biết cô gái chờ mình là một cảm giác chẳng có gì thay thế được .

Thiếp đợi chàng ! Thiếp đợi chàng !

Ba chữ này sao mà ôn nhu mỹ diệu thế ?

Lục Tiểu Phụng ngây ngất . Chàng say không phải vì rượu mà vì tình ý Âu Dương Tình còn đậm hơn mùi rượu .

Vùng trăng lơ lửng trên trời .

Lục Tiểu Phụng còn vấn đề nan giải . Chàng nhất định đem tấm băng đoạn thừa cho

người khác mà chưa biết cho ai .

Những người đủ tư cách để chàng tặng thì lại chẳng thấy một mống .

Người đi trên phố không phải ít , người ngồi trong tửu lâu trà quán càng nhiều . đủ cả tam giáo cửu lưu , ngũ hoa bát môn , các loại các thứ , túm năm tụm ba thì thâm bàn tán .

Lục Tiểu Phụng chẳng cần nghe họ nói cũng biết họ chờ tin tức cuộc chiến đêm nay . Trong những đám này nhất định nhiều người cùng nhau đánh cá , kẻ đặt cuộc Tây Môn Xuy Tuyết thắng , kẻ nắm chắc Diệp Cô Thành ăn đứt .

ảnh hưởng cuộc chiến này không những vang dội trong võ lâm mà cả những người đã vào tới kinh thành cũng lắng nghe động tĩnh . Tự cổ chí kim những tay cao thủ quyết chiến chưa từng xảy ra tình trạng tương tự . Lục Tiểu Phụng nực cười cho thế sự . Chàng tin rằng Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành mà biết rõ tình trạng này cũng phải cười nẻ ruột .

Giữa lúc ấy chàng thấy một người từ trong quán trà phía đối diện đi ra .

Người này cao ngều cao ngều lại gầy khẳng gầy kheo nhưng phục sức nghiên cứu rất kỹ , thái độ cực kỳ văn nhã . Mái tóc đã lốm đốm và gương mặt thanh tao . Y mặc áo trường bào màu lam rất cao nhã . Chính là Thành Nam lão Đỗ tức Đỗ Đồng Hiên . Chốn này tuy không còn là địa bàn của Lý Yển Bắc nhưng cũng ở trong tay người đối lập với Đỗ Đồng Hiên .

Tại sao lão Đỗ xuất hiện nơi đây mà lại không đem theo một tên tùy tùng để bảo tiêu .

Lục Tiểu Phụng đột nhiên chạy ra vỗ vai hấn hô :

- Đỗ học sĩ ! Các hạ mạnh giỏi chứ ?

Đỗ Đồng Hiên giật mình quay đầu nhìn lại thấy Lục Tiểu Phụng gượng cười đáp :

- Cảm ơn ! Cảm ơn !

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Vị bảo tiêu của các hạ đâu ?

Người bảo tiêu mà chàng nói đây dĩ nhiên là hắc y nhân chột ẩn chột hiện m, hành động rất thần bí .

Đỗ Đồng hiên đáp :

- Y đi rồi .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao y lại bỏ đi ?

Đỗ Đồng Hiên đáp :

- Ao nhỏ không nuôi được cá lớn nên phải để y ra đi .

Lục Tiểu Phụng đảo mắt nhìn quanh nói khẽ :

- Đỗ học sĩ dám một mình tới khu vực của Lý Yên Bắc khiến tại hạ rất khâm phục .

Đỗ Đồng Hiên cười rồi hững hờ đáp :

- Nơi đây dường như không phải là khu vực của họ Lý nữa .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tuy y chết rồi nhưng còn một số huynh đệ .

Đỗ Đồng Hiên đáp :

- Con người chết rồi đến thê tử còn đi cải giá hưởng chi là huynh đệ .

Hắn nghe tin Lý Yên Bắc chết mà nét mặt tuyệt nhiên không lộ vẻ gì kinh ngạc .

Lục Tiểu Phụng cười hỏi :

- Xem chừng các hạ chẳng những đã biết Lý lão đại chết rồi mà còn biết anh em y đều quy đầu Bạch Vân Quán .

Đỗ Đồng Hiên vẫn thản nhiên đáp :

- Những hạng người hành động như Đỗ mỗ mà không có nguồn tic tức linh thông thì đã chết từ lâu rồi .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Phải chăng Cố Thanh Phong cũng là bạn của các hạ ?

Đỗ Đồng Hiên đáp :

- Tuy y không phải bạn hữu nhưng cũng không đến nỗi là một oan gia đối đầu .

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Thảo nào các hạ một mình tới đây .

Đỗ Đồng Hiên nói :

- Còn giữ có rảnh thì bất cứ lúc nào đến Thành Nam chơi cũng được và bất luận bao nhiêu người Đỗ mỗ cũng đều hoan nghênh .

Lục Tiểu Phụng đảo mắt nhìn quanh hỏi :

- Các hạ đã đem Diệp Cô Thành ra đánh cá thì nhất định đêm nay sẽ đi coi cuộc chiến phải không ?

Đỗ Đồng Hiên không thừa nhận cũng không phủ nhận .

Lục Tiểu Phụng lại nói :

- Tại hạ còn dư một tấm băng đoạn . Nếu các hạ muốn lấy thì tại hạ tan rợ cho .

Đỗ Đồng Hiên trầm lặng ra chiều suy nghĩ hồi lâu rồi nói :

- Bức lão đại cũng ở trong quán trà này .

Lục Tiểu Phụng " ô " một tiếng .

Đỗ Đồng Hiên hỏi :

- Sao công tử không đem tấm băng đoạn dư cho hắn ?

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc .

Người khác tìm thiên phương bách kế để mong có tấm băng đoạn thì không được mà Lục Tiểu Phụng cho không , Đỗ Đồng Hiên cũng chẳng thèm nhận .

Đỗ Đồng Hiên nhìn chàng chấp tay nói :

- Nếu công tử không còn chi chỉ giáo thì Đỗ mỗ xin cáo biệtt .

Hắn nói rồi đi ngay không tỏ vẻ lưu luyến chi hết .

Lục Tiểu Phụng ngơ ngác hồi lâu . Lúc ngừng đầu lên mới phát giác Bốc Cự cũng từ trong quán trà đi ra .

Bốc Cự ngó băng đoạn trên vai Lục Tiểu Phụng cười hỏi :

- Công tử chưa bán hết băng đoạn ư ?

Nụ cười của hắn rất cổ quái . Dường như nụ cười mai mỉa mà không chút nào tả xiết .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tấm băng đoạn này của tại hạ không bán nhưng có thể tặng cho người . Nếu các hạ muốn lấy thì tại hạ vui lòng tặng một tấm .

Bốc Cự nhìn chàng cười hề hề . Tiếng cười càng cổ quái hơn , hắn nói :

- Đáng tiếc Bốc mỗ lại không thích đập đầu .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Các hạ đâu cần phải đập đầu làm chi ?

Bốc Cự hỏi :

- Thật không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Dĩ nhiên là thật .

Bốc Cự nói :

- Thật thì thật nhưng Bốc mỗ cũng không thích .

Đột nhiên hắn xịu mặt xuống phất áo bỏ đi không thèm nhìn Lục Tiểu Phụng lần chót nữa .

Lục Tiểu Phụng một phen ngạc nhiên .

Buổi sáng sớm nay , Bốc Cự còn chịu bỏ ba viên ngọc bích để đổi một tấm băng đoạn mà bây giờ co không hắn chẳng thèm lấy .

Lục Tiểu Phụng nghĩ không thông vụ này ra làm sao rồi chàng bỏ không nghĩ nữa .

Vùng trăng tròn vành vạnh đã mọc lên . Lục Tiểu Phụng muốn đi lẹ đến Tử Cấm Thành vì chàng không thể tới chậm được .

Điện Thái Hoà ở bên phải trong cổng Thái Hoà . Ngoài cổng Thái Hoà là giải song Kim Tuy Ngọc Đới Hà . Dưới ánh trăng tỏ coi chẳng khác tấm đai ngọc nước vàng .

Lục Tiểu Phụng đi qua khu Thiên Nhai vào cửa Đông Hoa Xuyên Long Vũ Môn chuyển đến cửa Ngọ Môn dưới Long Lân Phụng Khuyết . Rồi chàng đến một khu

cắm địa trong vùng cắm địa . một tòa thành ở trong thành .

Trên đường , bọn quân canh ba bước một tốp , năm bước một trạm . Nếu không có tấm băng đoạn thay đổi màu sắc này thì bất luận là ai muốn tiến vào cũng khó . Dù có vào cũng đừng hòng vượt qua lời trì nửa bước .

Địa phương này tuy không nhìn thấy bóng người nhưng khắp nơi trong bóng tối đều có những cao thủ thị vệ ẩn nấp .

Trong đại nội là nơi rộng ẩn cọt núp . Có người là cao nhân võ lâm được tặng lễ vật mời tới , có người hoài bão chí khí anh hùng từ thuở nhỏ , cũng có người vào đây để ẩn lánh cừu gia mà tạm thời phải ẩn lánh như những tên giang dương đại đạo không ai dám coi thường võ công của họ .

Dưới ánh trăng tỏ bỗng thấy một người ngồi xếp bằng dưới gâm câu Ngọc Đới trên sông Ngọc Đới Hà . Đầu người này trọc lóc lấp lánh như có ánh sáng .

Nhà sư chất phác !

Lục Tiểu Phụng liền chạy tới cười nói :

- Hòa thượng đêm sớm nhủ ?

Nhà sư chất phác đang ngoạm tám bánh bao , ngó thấy Lục Tiểu Phụng vội dấu đi , miệng ậm ừ một tiếng . Lão chỉ mong Lục Tiểu Phụng chưa ngó thấy bánh của lão .

Lục Tiểu Phụng lại cười nói :

- Tại hạ nhìn thấy cái đó trong tay hòa thượng sực nhớ ra một điều .

Nhà sư chất phác hỏi :

- Điều gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ nhớ ra mình chưa ăn cơm tối .

Nhà sư chất phác lộn tròn trắng lên hỏi :

- Phải chăng thí chủ muốn lừa gạt để lấy bánh bao của hòa thượng ?

Lục Tiểu Phụng trợn mắt hỏi lại :

- Tại hạ lừa gạt hòa thượng hồi nào ? Đối hai tấm băng đoạn lấy một cái bánh bao chẳng lẽ hòa thượng còn cho là mình thua thiệt ?

Nhà sư chất phác láo liếng cặp mắt , đột nhiên bật cười nói :

- Hòa thượng không nói dối . Hiện giờ trong mình hòa thượng còn ba tấm bánh bao rưỡi . Thí chủ có muốn đổi không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Có .

Nhà sư chất phác hỏi :

- Thí chủ định lấy gì đánh đổi ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cái sản nghiệp của tại hạ đều mang trong mình . Hòa thượng muốn lấy thứ gì , tại hạ sẽ đưa cho thứ đó .

Nhà sư chất phác ngắm nghía chàng từ đầu xuống đến đến gót chân , lại từ gót chân lên đến đầu hai lượt rồi nhăn nhó cười nói :

- Xem chừng sản nghiệp của thí chủ hãy còn thua hòa thượng .

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Ít ra tại hạ hơn hòa thượng hai hàng râu mép và mấy ngàn sợi tóc trên đầu .

Nhà sư chất phác nói :

- Râu tóc của thí chủ , hòa thượng đều không muốn lấy . Hòa thượng chỉ yêu cầu thí chủ ưng thuận cho một điều là hòa thượng chia nửa bánh .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Điều gì ?

Nhà sư chất phác đáp :

- Lần sau thí chủ có ngó thấy hòa thượng cũng lờ đi như không quen biết . Thế là hòa thượng được thiên hạ thái bình .

Lục Tiểu Phụng cười rộ , vỗ vai nhà sư , ngồi xuống bên cạnh , vẫn cười rũ rượi không ngớt .

Nhà sư chất phác hỏi :

- Thí chủ không chịu ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Không chịu .

-----oOo-----

Tiểu ngạo giang hồ